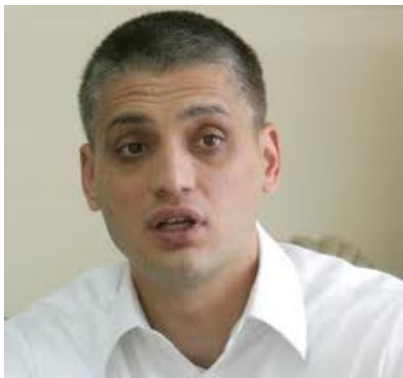

Скандалозна расистичка изјава Чедомира Јовановића, који је становнике Африке назвао канибалима, изазвала је реакцију, али на жалост не одговарајућу реакцију надлежних органа државе Србије. Уместо тога, она је стигла од арапских и афричких држава, у чије име је званичан и оштар колективни демарш МИП-у упутио амбасадор Алжира у Београду Абделкадер Месдоуа. У демаршу се наводи се да су „изјаве лидера ЛДП, која је при томе члан парламента, озбиљне, расистичке и вређају државе и народе који су, упркос јаким притисцима, свесрдно подржали Србију“.

Амбасадор Алжира изнео је и „згражавање и велику разочараност чињеницом да није било званичне реакције на овакву расистичку реторику. Међутим, недостатак реакције надлежних органа изненадио је можда Африканце, али не и многе од нас који видимо да је Србија дефинитивно подељена на грађане првог и другог реда, у коме самозвана и самоизабрана политичка „аристократија“ неким људима даје мање, а неким више права. У том систему, поред осталог, постоји и „добар“ и „лош“ говор мржње, у зависности ко га артикулише и да ли је по мери те уске елите, па док се над једнима степен репресије постепено повећава, другима је дозвољено и да шире своја расистичка и шовинистичка уверења, пошто она по тој изврнутој логици потичу из уста оних који наводно нас дивљаке воде у Европу и извлаче из нашег примитивног и националистичког балканског блата. Ипак, на срећу таквих, у „цивилизовану Европу“ још нисмо ушли, јер да је Србија чланица ЕУ, изјава о канибалима би значила крај Јовановићеве политичке каријере (и то не само његове), док би се он вероватно нашао и на суду због ширења расне мржње. Пошто још увек живимо у Србији, не треба стога да изненађује што нема званичне реакције ни тужилаштва, ни заштитника грађана Саше Јанковића, ни поверенице за заштиту равноправности Невене Петрушић, ни председнице скупштине Славице Ђукић Дејановић. Не треба да изненади ни то што нема ни гласне осуде познатих НВО, које дижу глас до неба када и најмањим поводом треба осудити неког од њихових политичких противника, и када Србе као народ треба колективно оптужити за десни екстремизам и расизам, [\[1\]](#) јер су они одавно показали своје лицемерје и двоструке стандарде.

У свом демаршу упућеном МИП-у представници арапских и афричких земаља нагласили су да очекују осуду и извињење за овакав вербални изгред, али Јовановићу наравно, нити било коме из ЛДП-а не пада на памет да се извини. Не само што је петоминутни говор из Скупштине, где је лидер ЛДП-а изнео своју увреду, постављен на веб-сајт те

странке, већ је ЛДП прешао и у напад, издавши оштро интонирано саопштење у коме у свом стилу нападају министра Вука Јеремића. У исто време, чувени Марко Караџић у својој изјави напада све оне који нису разумели шта је Чеда у ствари желео да каже. Тешко је и очекивати да ће Чедомир Јовановић упутити званично извињење, јер, прво, нико га на то неће натерати, а друго, он то себи вероватно не би смео да дозволи, јер када би то урадио, уништио би своју мукотрпно грађену репутацију модерног мулти-култи либерала, која, иако је изграђена на обмани, успела да нађе сигурне спонзоре и стекне одређени број фанатизованих следбеника.

Ипак, за оне који га дуже познају, или који сматрају да треба пратити прошлост неког политичара, Јовановићев испад ове врсте није први, а вероватно не и последњи, Ни његово лицемерје није изненађујуће, нити је за људе окупљене око ЛДП-а и неких НВО ово први излив расистичке мржње. Довољно је само овом приликом присетити се на који начин се читава та екипа годинама односи према целом српском народу, а добро је и поново прочитати чувене чланке Николе Самарџића, вечито опседнутог „азијатским хордама“, из његове ране фазе када је писао за крагујевачке „Погледе“. Ако се овом приликом присетимо и изјава Весне Пешић, Биљане Србљановић, Ненада Прокића, па и ставова Латинке Перовић можемо закључити да расизам и шовинизам у ЛДП-овским редовима имају дубоке корене, што је заправо тема за једно озбиљно и широко истраживање, које до сада на жалост није спроведено, осим што се ова тема могла пратити у појединим чланцима на страницама НСПМ-а. Стога, да би се детаљније упознали са феноменом расизма у делу наше елите, позивам читаоце да поново прочитају чланке Небојше Симеуновића: ЛДП и национализам-откривање скривеног [\[2\]](#), Слободана Антонића: Сви наши родомрси

[\[3\]](#)

, као и чланака Ане Радмиловић: Другосрбијански расизам

[\[4\]](#)

Такође, на расизам „друге Србије“ нам је више пута указивао и један од коментатора на нашем сајту, а било би добро да нам се опет јави – јер се показало да је потпуно у праву.

И на крају ипак морамо ипак приметити – када се узме у обзир његов досадашњи лик и дело, можемо рећи: Чеда Јовановић заиста јесте европски политичар – али Европе Артура де Гобиноа, Хјустона Стјуарта Чемберлена и Ваше де Лапужа. Оне Европе која се поново буди, и којој смо дужни да се супротставимо.

[1] О.расистичком нападу Чеде Јовановића нису за Курир желеле да се изјасне ни председница Фонда за хуманитарно право Наташа Кандић, ни Соња Бисерко из Хелсиншког одбора за људска права а ни Соња Лихт, председница Фонда за политичку изузетност - <http://www.kurir-info.rs/vesti/ceda-rasista-uvredio-afrikance-82059.php>

[2] http://starisajt.nspm.rs/koment_2007/2007_ldp_2.htm

[3] <http://www.nspm.rs/prikazi/svi-nasi-qrodomrsciq.html?alphabet=c#yvComment13533>

[4] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/drugosrbijanski-rasizam.html?alphabet=c>